

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๒/๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๒/๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นายวัฒนา อัสวเหม	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ (ชั้นพิจารณาอุทธรณ์)

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องกล่าวหาว่า จำเลยใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีโดยมิชอบ ข่มขืนใจ หรือจูงใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ด้วยการบังคับซื้อที่ดินในท้องที่ตำบลบางเหี้ย (คลองด่าน) อำเภอบางเหี้ย (บางบ่อ) จังหวัดสมุทรปราการ จากรายกรหลายราย กับข่มขืนใจ หรือจูงใจ และเป็นผู้ใช้ด้วยการบังคับ ชูเชิญ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริม หรือกระทำโดยวิธีการอื่นใด ให้ผู้มีชื่อซึ่งเป็นข้าราชการสังกัดกรมที่ดินและกรมการปกครอง ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือโดยทุจริต ในการออกโฉนดที่ดินสำหรับที่ดินดังกล่าวรวม ๕ แปลง โดยมิชอบด้วยระเบียบและกฎหมาย และจำเลยมอบพระเครื่องพงสุพรรณเฉลิมทองคำแก่ข้าราชการผู้มีชื่อ

เพื่อตอบแทนในการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบดังกล่าว ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๔, ๑๔๘, ๑๕๗ ธิบพระเครื่องพงสุพรรณเถียมทองคำของกลาง และนับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๕๐๒/๒๕๔๕ ของศาลอาญา

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ ให้ลงโทษจำคุก ๑๐ ปี ธิบพระเครื่องพงสุพรรณเถียมทองคำของกลาง จำขออื่นให้ยก

จำเลยยื่นอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่า จำเลยมีนายไพฑูรย์ สุนทรวิภาต นายวีระ รอดเรือง นายวิเชียร รัตนไพระพงศ์ พลตำรวจตรี ยงยุทธ สาระสมบัติ นายกำธร จันทระแสง นายประพันธ์ ชลวีระวงศ์ นายอุบล เอื้อศรี นายสมมาตร คลมินทร์ นายคมชิต วิชญะเดชา หม่อมหลวงพิพล นพวงศ์ นายสุทัศน์ ธรรมรักคิด นายวีระวงศ์ สุวรรณวานิช นายบุญเชิด กิดเห็น นายจำเนียร ปานพุ่มชื่น นายสมบัติ เลาประเสริฐ ท่านเจ้าคุณพิพิธธรรมสุนทร และพลตรี ชินเสน ทองโกมล เป็นพยาน หลักฐานใหม่ ซึ่งอาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

องค์คณะพิจารณาอุทธรณ์บันทึกความเห็นสรุปสำนวนเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่า พยานหลักฐานที่จำเลยยกขึ้นอ้างในอุทธรณ์ไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ ซึ่งอาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่ใช่ว่าพยานหลักฐานที่จำเลยไม่รู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าพยานหลักฐานดังกล่าวมีอยู่ อุทธรณ์ของจำเลยจึงไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๘ วรรคสาม ประกอบระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำพิพากษาศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในกรณีมีพยานหลักฐานใหม่ ซึ่งอาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๓ และ ๔ ไม่ควรที่จะรับอุทธรณ์ของจำเลยไว้พิจารณา

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับความเห็นสรุปสำนวนที่องค์คณะพิจารณาอุทธรณ์เสนอต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา โดยแยกพิจารณาพยานหลักฐานที่จำเลยยกขึ้นอ้างเพื่อคัดค้านคำวินิจฉัยของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในแต่ละประเด็น รวม ๓ ประเด็น ดังนี้

๑. พยานหลักฐานในประเด็นว่า การออกโฉนดที่ดินพิพาทชอบด้วยระเบียบและกฎหมายหรือไม่
 - ๑.๑ นายไพฑูรย์ สุนทรวิภาต พยานเป็นอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการช่วงปี ๒๕๓๓ ถึงปี ๒๕๓๖ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๑ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินให้แก่ราษฎรในบริเวณที่ดินที่พิพาท เมื่อกรมที่ดิน

ได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวให้ทราบแล้ว จังหวัดสมุทรปราการได้ส่งหนังสือแจ้งให้สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการทราบและปฏิบัติตามมติของคณะรัฐมนตรีที่มีอยู่อย่างเคร่งครัด ได้มีการออกโฉนดที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดินรายอื่นหลายรายโดยไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องหรือขัดแย้งของราษฎรในพื้นที่แต่อย่างใด การออกโฉนดที่ดินพิพาทเป็นการดำเนินการตามมติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าว และโดยสุจริต นอกจากนี้พยานยังเป็นผู้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและหยุดยั้งการบุกรุกที่ดินป่าชายเลน ตามคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๓๖ และแจ้งให้นายอำเภอบางบ่อทำการตรวจสอบตลอดหลายสิบและเส้นประของภาพถ่ายทางอากาศของที่ดินบริเวณที่ดินที่พิพาทว่าเคยเป็นที่สาธารณะหรือไม่ ซึ่งก็ได้รับการยืนยันว่าไม่มีการบุกรุกและสภาพไม่เป็นที่สาธารณะ

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเป็นมาของมติคณะรัฐมนตรีตามอุทธรณ์ของจำเลย เป็นกรณีสืบเนื่องมาจากประกาศหวงห้ามที่ดินไว้สำหรับราชการทะเลมุขฝอย ออกโดยผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ ต่อมา มีพระราชกฤษฎีกากำหนดการแบ่งที่ดินในอำเภอบางบ่อบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ให้แก่ราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๓ กับมีพระราชกฤษฎีกาประกาศให้ใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดการแบ่งที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๓ บังคับถึงอำเภอเมืองสมุทรปราการ แต่ในปี ๒๔๘๕ ได้มีพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการแบ่งที่ดินในอำเภอเมืองสมุทรปราการ บางบ่อ บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา พ.ศ. ๒๔๘๕ ก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติของกรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือด่วนมากที่ มท.๐๗๑๑/๑๐๑๔๖ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ หรือไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าที่ดินบริเวณดังกล่าวเป็นที่ดินราชพัสดุหรือไม่ และหากเป็นที่ดินราชพัสดุควรให้กระทรวงการคลังหรือกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ดำเนินการเพิกถอนการหวงห้าม หรือควรดำเนินการจัดแบ่งให้แก่ราษฎรตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๒๕ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือที่ นร.๐๖๐๑/๑๐๕๕ ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๓๐ ว่า โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมซึ่งโต้แย้งกันว่าเคยแบ่งที่ดินให้ราษฎรหรือไม่ จึงให้กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงการคลังพิจารณาปัญหาข้อกฎหมายร่วมกัน โดยพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นเสียขั้นหนึ่งก่อน ต่อมาได้มีการประชุมพิจารณาร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่จะมีมติว่าไม่ต้องดำเนินการถอนสภาพที่ดินตามประกาศหวงห้าม (ที่ทะเลมุขฝอย) เพราะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดแบ่งที่ดินฯ ซึ่งมีผลลบล้างประกาศหวงห้ามดังกล่าวแล้ว และเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ต่อมาคณะรัฐมนตรีมีมติให้ดำเนินการ ปรากฏตาม

สำเนาหนังสือพร้อมสำเนาบันทึกรื้อความในเอกสารหมายเลข จ.๘๕ และศาลได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาหน้าที ๒๕ ถึง ๒๗ และ ๔๖ ถึง ๔๘ แล้ว ส่วนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและหยุดยั้งการบุกรุกที่ดิน ป่าชายเลน ตามคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๓๖ และแจ้งให้นายอำเภอบางบ่อทำการตรวจสอบลวดลายที่บและ เส้นประของภาพถ่ายทางอากาศของที่ดินบริเวณที่ดินที่พิพาท เป็นกรณีสืบเนื่องมาจากที่ดินที่รังวัดเพื่อ ออกโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕ อยู่ติดทะเล บางแปลงมีสภาพน้ำทะเลท่วมถึง และเมื่อนำรูปแผนที่จากการรังวัดลงระวางแผนที่แล้วปรากฏว่าทับลวดลายทะเล เมื่อได้รับรายงาน เรื่องดังกล่าวแล้ว พยานจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น ตามสำเนาคำสั่งเอกสารหมายเลข จ.๘๒ (เป็นเอกสารประกอบในสารบบการออกโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔ ซึ่งเป็นเอกสารชุดเดียวกับในสารบบ การออกโฉนดเลขที่ ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕ เอกสารหมายเลข จ.๘๑ และ จ.๘๔) เมื่อมีผู้ร้องเรียน ว่าการออกโฉนดที่ดินพิพาทเป็นไปโดยมิชอบด้วยระเบียบและกฎหมายแล้ว สำนักนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งที่ ๕๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๖ ตั้งกรรมการตรวจสอบและสอบสวนฯ ได้ความว่า โฉนดที่ดินพิพาทออกทับคลองสาธารณะหลายสาย มีการนำหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่นมาอ้าง ขออนุญาตที่ดิน บางแปลงออกทับถนนหลวงพ่อบานซึ่งเป็นทางสาธารณะ ส่วนปัญหาเรื่องที่สงวน หวงห้ามสำหรับทะเลนั้น เห็นว่า มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๑ ไม่ใช่กฎหมาย อันจะเป็นผลให้เพิกถอนสภาพที่สาธารณประโยชน์ และกรมที่ดินมีคำสั่งที่ ๑๒๒๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงฯ ได้ความทำนองเดียวกันว่าโฉนดที่ดิน ออกทับคลองสาธารณะ มีการนำหลักฐานที่ดินมาออกโฉนดที่ดินสลับแปลงกัน แต่สามารถแก้ไข ให้ถูกต้องได้ ส่วนปัญหาเรื่องที่สงวนหวงห้ามสำหรับทะเลนั้น เห็นว่า ที่ดินไม่มีสถานะเป็นที่หวงห้ามแล้ว และถนนหลวงพ่อบานก็ไม่ปรากฏสภาพเป็นถนนสาธารณะแล้วเช่นกัน และเฉพาะโฉนดเลขที่ ๑๕๕๖๕ คณะกรรมการชุดนี้เห็นว่าออกโดยชอบแล้ว ในการวินิจฉัยคดีศาลนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาประกอบการ พิจารณา และเห็นว่าแม้ข้อเท็จจริงเรื่องถนนหลวงพ่อบานและที่สงวนหวงห้ามสำหรับทะเลยังเป็น ข้อโต้แย้งกัน แต่เหตุที่ทำให้การออกโฉนดที่ดินพิพาทมิชอบด้วยระเบียบและกฎหมายที่ตรงกันคือ การออกทับคลองสาธารณะและนำหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่นมาอ้างออกโฉนดที่ดิน นอกจากนี้ ยังได้ความว่า นายเกรียงศักดิ์ ตันจตะนัย ปลัดอำเภอบางบ่อ และนายวงษ์ ชาญสมร ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๑๑ ตำบลคลองด่าน ในช่วงเกิดเหตุ ได้ลงชื่อรับรองแนวเขตในการรังวัดว่าไม่เป็นที่สาธารณประโยชน์ โดยไม่ประวัจนวเขต ปรากฏตามคำพิพากษาหน้าที ๖๔ ถึง ๖๗ แม้พยานนี้จะยังไม่เคยมาเบิกความ

ต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับมติคณะรัฐมนตรีไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

ส่วนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและหยุดยั้งการบุกรุกที่ดินป่าชายเลน ตามคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๓๖ และแจ้งให้นายอำเภอบางบ่อทำการตรวจสอบลวดลายทึบและเส้นประของภาพถ่ายทางอากาศของที่ดินบริเวณที่ดินที่พิพาท เป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลยึดเป็นหลักในการพิจารณา ทั้งมีการอ้างส่งต่อศาล โดยชอบและคู่ความได้ตรวจสอบในชั้นตรวจพยานหลักฐานแล้ว ตามสำเนารายงานกระบวนการพิจารณา ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ ทั้งไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลนำมาวินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายของโฉนดที่ดินพิพาท ไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวน ทั้งจำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๑.๒ นายวีระ รอดเรือง พยานเป็นอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการช่วงปี ๒๕๓๓ ถึงปี ๒๕๔๒ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๑ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินให้แก่ราษฎรในบริเวณที่ดินที่พิพาท เมื่อกรมที่ดินได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวให้ทราบแล้วจังหวัดสมุทรปราการได้ส่งหนังสือแจ้งให้สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการทราบและปฏิบัติตามมติของคณะรัฐมนตรีที่มีอยู่อย่างเคร่งครัด ได้มีการออกโฉนดที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดินรายอื่นหลายรายโดยไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องหรือขัดแย้งของราษฎรในพื้นที่แต่อย่างใด การออกโฉนดที่ดินพิพาทเป็นการดำเนินการตามมติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าว และโดยสุจริต (ในทำนองเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๑)

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับมติคณะรัฐมนตรีไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทำนองเดียวกับที่กล่าวไว้ในส่วนของพยานลำดับที่ ๑.๑

๑.๓ นายวิเชียร รัตนพิระพงศ์ พยานเป็นอดีตอธิบดีกรมที่ดิน จำเลยอ้างเป็นพยานเชื่อมโยงกับพยาน ๒ ลำดับแรก โดยอ้างว่าพยานเป็นผู้มีความรู้และเชี่ยวชาญเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ กฎหมาย และวิธีปฏิบัติของกรมที่ดิน เพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า หลังจากคณะรัฐมนตรีมีมติดังกล่าวแล้ว กระทรวงมหาดไทยได้แจ้งให้กรมที่ดินทราบ กรมที่ดินได้แจ้งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการเพื่อทราบและสั่งการไปยังสำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ รวมทั้ง นายทะเบียน ช่างรังวัด และเจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องต้องถือปฏิบัติตามมติดังกล่าว ทั้งตามระเบียบปฏิบัติของกรมที่ดินในกรณีโฉนดที่ดินออกโดยผิดหลงและพิสูจน์ได้ว่าการออกทับที่สาธารณะ ก็สามารถดำเนินการแก้ไขโดยรังวัดใหม่ให้ถูกต้องแล้วแก้ไขโฉนดที่ดินที่ออกใหม่ได้ ไม่เป็นผลให้โฉนดที่ดินเป็นการออกโดยมิชอบด้วยกฎหมายและต้องถูกเพิกถอนแต่อย่างใด

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ในเรื่องมติคณะรัฐมนตรีไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ทำนองเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๑ และที่ ๑.๒

๑.๔ พลตำรวจตรี ยงยุทธ สาระสมบัติ พยานเป็นอดีตเลขาธิการคณะรัฐมนตรี จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า แม้มติของคณะรัฐมนตรีจะไม่ใช่กฎหมาย แต่ถือว่าเป็นรัฐประศาสนโยบายที่หน่วยงานราชการต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด การที่เจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการออกโฉนดที่ดินพิพาทจึงเป็นการดำเนินการโดยชอบ ตามมติของคณะรัฐมนตรีและโดยสุจริต ทั้งจะเสนอข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักการให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมอบหมายให้กรมควบคุมมลพิษและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยเพื่อระงับข้อพิพาทกับกิจการร่วมค้า เอ็น วี พี เอส เค จี ในโครงการออกแบบก่อสร้างระบบรวมและบำบัดน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษ จังหวัดสมุทรปราการ อันเป็นการดำเนินการในแนวทางเดียวกับหนังสือที่สำนักงานอัยการสูงสุดส่งไปถึงกรมควบคุมมลพิษ ซึ่งมีข้อความระบุว่ากรมควบคุมมลพิษได้ตั้งคณะทำงานตรวจสอบที่ดินที่เสนอขายก่อนรับโอนกันแล้ว โดยไม่ได้โต้แย้งว่าเป็นเอกสารสิทธิที่ไม่ชอบ แต่ต่อมากลับอ้างว่าโฉนดที่ดินพิพาทเป็นเอกสารสิทธิไม่ถูกต้องกฎหมาย จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต มีเจตนาถ่วงอ้อมค้อม ซึ่งย่อมแสดงให้เห็นถึงความไม่สุจริตของกรมควบคุมมลพิษในการร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีแก่จำเลยด้วย

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงในเรื่องมติคณะรัฐมนตรีไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ทำนองเดียวกับที่กล่าวในส่วนของพยานลำดับที่ ๑.๑ และที่ ๑.๒ ส่วนข้อที่ว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักการให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมอบหมายให้กรมควบคุมมลพิษและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยเพื่อระงับข้อพิพาทในแนวทางเดียวกับหนังสือที่สำนักงานอัยการสูงสุดส่งไปถึง

กรมควบคุมมลพิษ ซึ่งได้ความทำนองว่ากรมควบคุมมลพิษปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต มีเจตนาถลำแก่งคู่สัญญา ซึ่งยอมแสดงให้เห็นถึงความไม่สุจริตของกรมควบคุมมลพิษในการร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีแก่จำเลยด้วย แม้จะเป็นข้อเท็จจริงใหม่แต่เป็นคนละกรณีกับที่พิพาทกันในคดีนี้ จึงไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญเช่นกัน

๑.๕ นายกำธร จันทรแสง พยานเป็นอดีตรองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า แม้มติของคณะรัฐมนตรีจะไม่ใช้กฎหมาย แต่ถือว่าเป็นรัฐประศาสนโยบายที่หน่วยงานราชการต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด การที่เจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ ออกโฉนดที่ดินพิพาทจึงเป็นการดำเนินการโดยชอบตามมติของคณะรัฐมนตรี และโดยสุจริต (ทำนองเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๔)

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงในเรื่องมติคณะรัฐมนตรีไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญทำนองเดียวกับที่กล่าวในส่วนหนึ่งของพยานลำดับที่ ๑.๑ และที่ ๑.๒

๑.๖ นายประพันธ์ ชลวิระวงศ์ พยานเป็นอดีตรองผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานได้รับแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการป้องกันและหยุดยั้งการบุกรุกที่ดินป่าชายเลน ตามคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๓๖ (ลงนามโดยพยานลำดับที่ ๑.๑ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น) พยานไปตรวจสอบสภาพที่ดินที่ขออนุญาตโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕ (ส่วนหนึ่งของโฉนดที่ดินพิพาท) โดยละเอียดแล้ว มีมติให้ออกโฉนดที่ดินได้ ไม่มีการทักท้วงถึงความไม่ถูกต้อง

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามที่จำเลยอ้างเป็นกรณีที่น่ายัพทุรย์ สุนทรวิภาต (พยานลำดับที่ ๑.๑) ลงนามแต่งตั้งคณะกรรมการป้องกันและหยุดยั้งการบุกรุกที่ดินป่าชายเลน ตามคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๓๖ โดยแต่งตั้งพยานนี้ซึ่งดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกรรมการ ซึ่งผลการตรวจสอบปรากฏว่าที่ดินที่ขออนุญาตโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕ ไม่ได้บุกรุกที่ดินป่าชายเลน ตามสำเนาคำสั่งและสำเนาบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๖ ในเอกสารหมายเลข ๘๒ อันเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลยึดเป็นหลักในการพิจารณา ทั้งมีการอ้างส่งต่อศาลโดยชอบและคู่ความได้ตรวจสอบในชั้นตรวจพยานหลักฐานแล้ว และไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลนำมาวินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายของโฉนดที่ดินพิพาท

แม้พยานนี้จะไม่เคยมาเบิกความต่อศาลแต่ข้อเท็จจริงที่พยานจะเสนอต่อศาลไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญและไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนทั้งจำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๑.๗ นายอุบล เอื้อศรี พยานเป็นอดีตปลัดจังหวัดสมุทรปราการ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานได้รับแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบสภาพที่ดิน ตามคำสั่งที่ ๒๑๘๓/๒๕๓๕ พยานไปตรวจสอบสภาพที่ดินที่ขออนุญาตออกโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕ (ส่วนหนึ่งของโฉนดที่ดินพิพาท) โดยละเอียดแล้ว มีมติให้ออกโฉนดที่ดินได้ ไม่มีการทักท้วงถึงความไม่ถูกต้อง

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อเท็จจริงเป็นกรณีที่นายไพฑูรย์ สุนทรวิภาต (พยานลำดับที่ ๑.๑) ลงนามแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบสภาพที่ดิน ตามคำสั่งที่ ๒๑๘๓/๒๕๓๕ โดยแต่งตั้งพยานนี้ซึ่งดำรงตำแหน่งปลัดจังหวัดเป็นประธานกรรมการ ซึ่งผลการตรวจสอบมีความเห็นว่าให้ออกโฉนดที่ดินในส่วนที่ไม่ทับลวดลายทะเลได้ ตามสำเนาคำสั่ง สำเนาบันทึกการประชุม ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๓๖ และสำเนาทะเบียนที่ดิน ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๖ ในเอกสารหมาย จ.๘๒ อันเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลยึดเป็นหลักในการพิจารณา ทั้งมีการอ้างส่งต่อศาลโดยชอบและคู่ความได้ตรวจสอบในชั้นตรวจพยานหลักฐานแล้วและไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลนำมาวินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายของโฉนดที่ดินพิพาท แม้พยานนี้จะไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงที่พยานจะเสนอต่อศาลไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนทั้งจำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว เช่นเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๖

๑.๘ นายสมมาตร คลมินทร์ พยานเป็นอดีตเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี และเป็นผู้ลงนามออกโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕ (ส่วนหนึ่งของโฉนดที่ดินพิพาท) จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า ในการออกโฉนดที่ดินดังกล่าวจำเลยยินยอมให้กันส่วนที่ดินที่น้ำทะเลท่วมถึงออกไปกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ และยืนยันว่ามีการออกโฉนดที่ดินโดยถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายของกรมที่ดินแล้ว

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า การออกโฉนดที่ดินพิพาทแบ่งเป็น ๒ ช่วง โดยช่วงแรกเป็นการออกโฉนดเลขที่ ๑๓๑๕๐ และ ๑๓๗๑๗ ที่นายไพศาล กาญจนประพันธ์ ดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด ส่วนช่วงหลังเป็นการออกโฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕

ที่พยานนี้ดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด ได้ความว่าเหตุที่ออกโฉนดในช่วงหลังล่าช้า เนื่องจากที่ดินส่วนนี้อยู่ติดชายทะเล บางส่วนมีน้ำทะเลท่วมถึง หลังจากพยานชี้แจงให้จำเลยทราบแล้ว จำเลยยินยอมให้กันส่วนที่น้ำทะเลท่วมถึงออกไป โดยพยานเคยให้การต่อคณะกรรมการไต่สวนและพนักงานสอบสวน ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๕๗ อันเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลยึดเป็นหลักในการพิจารณา ทั้งมีการอ้างส่งต่อศาลโดยชอบและคู่ความได้ตรวจสอบในชั้นตรวจพยานหลักฐานแล้ว กับศาลได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้ในคำพิพากษาแล้วในหน้าที่ ๑๗, ๑๑ และ ๑๒ แต่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลนำมาวินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายของโฉนดที่ดินพิพาท แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาลแต่ข้อเท็จจริงที่พยานจะเสนอต่อศาลไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนทั้งจำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๑.๕ นายคมชิต วิษณุเดชา พยานเป็นอดีตเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า ในการออกโฉนดที่ดินดังกล่าวจำเลยยินยอมให้กันส่วนที่ดินที่น้ำทะเลท่วมถึงออกไปกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ และยืนยันว่ามีการออกโฉนดที่ดินโดยถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายของกรมที่ดินแล้ว (ทำนองเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๘)

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ว่ามีการกันส่วนที่ดินที่น้ำทะเลท่วมถึงเป็นทำนองเดียวกับที่กล่าวไว้แล้วในส่วนของพยานลำดับที่ ๑.๘ ซึ่งพยานนี้เคยให้การต่อคณะกรรมการไต่สวน และพนักงานสอบสวนแล้วเช่นกัน ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๐๑ เป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลยึดเป็นหลักในการพิจารณา ทั้งมีการอ้างส่งต่อศาลโดยชอบและคู่ความได้ตรวจสอบในชั้นตรวจพยานหลักฐานแล้วและไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลนำมาวินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายของโฉนดที่ดินพิพาท แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงที่พยานจะเสนอต่อศาลไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญและไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนทั้งจำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว เช่นเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๘

๑.๑๐ หม่อมหลวงพิพล นพวงศ์ พยานเป็นนายอำเภอบางบ่อในปี ๒๕๓๕ และปี ๒๕๓๖ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า ช่วงที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว พยานได้ดำเนินการตรวจสอบสภาพที่ดินตามโฉนดที่ดินพิพาทแล้ว ยืนยันว่าไม่มีสภาพทางสาธารณะและไม่มีผู้ใดใช้ประโยชน์

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า นายไพฑูรย์ สุนทรวิภาค (พยานลำดับที่ ๑.๑) ลงนามแต่งตั้งพยานในฐานะนายอำเภอท้องที่เป็นคณะกรรมการป้องกันและหยุดยั้งการบุกรุกที่ดินป่าชายเลน ตามคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๓๖ และคณะกรรมการตรวจสอบสภาพที่ดิน ตามคำสั่งที่ ๒๑๘๓/๒๕๓๕ ซึ่งมีการตรวจสอบและปรากฏชื่อของพยานในเอกสารที่เกี่ยวข้องตามสำเนาบันทึกการประชุม ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๓๖ สำเนาบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๖ และสำเนาบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๖ ในเอกสารหมาย จ.๘๒ อันเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งศาลยึดเป็นหลักในการพิจารณา ทั้งมีการอ้างส่งต่อศาลโดยชอบและคู่ความได้ตรวจสอบในชั้นตรวจพยานหลักฐานแล้ว และไม่ใช้ข้อเท็จจริงที่ศาลนำมาวินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายของโฉนดที่ดินพิพาท แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงที่พยานจะเสนอต่อศาลไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนทั้งจำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๒. พยานหลักฐานในประเด็นว่า จำเลยข่มขืนใจหรือจูงใจให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและเจ้าพนักงานสำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี ออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบด้วยระเบียบและกฎหมายหรือไม่

๒.๑ นายสุทัศน์ ธรรมรักคิด จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานเป็นผู้ติดต่อใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลีในการออกโฉนดที่ดินพิพาท และยืนยันว่าจำเลยไม่เคยข่มขู่เจ้าหน้าที่รวมทั้งนายไพศาล กาญจนประพันธ์ และนายสมชัย แดงน้อย แต่อย่างใด การรังวัดออกโฉนดที่ดินพิพาทเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายและฝ่ายรังวัดไม่ได้แจ้งข้อขัดข้องว่าการออกโฉนดที่ดินทับที่สาธารณะ

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อที่ศาลนำมาวินิจฉัยว่าจำเลยข่มขู่เจ้าหน้าที่ เป็นข้อเท็จจริงจากคำให้การของนายไพศาล กาญจนประพันธ์ และนายสมชัย แดงน้อย เนื่องจากการออกโฉนดที่ดินล่าช้าโดยจำเลยพูดกับนายไพศาลว่า “คุณไพศาล คุณพูดภาษาคนไม่รู้เรื่อง ผมเป็นรัฐมนตรีจะให้คุณดั่งก็ได้ให้คุณดั่งก็ได้” และพูดเร่รังวัดให้นายสมชัยออกโฉนดที่ดินโดยพูดว่า ถึงไม่ได้เป็นรัฐมนตรีก็ยังมีเพื่อนเป็นรัฐมนตรีอยู่มาก สำหรับพยานนี้ในชั้นไต่สวนมีการอ้างถึงการมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีมาแต่ต้นว่าพยานมีส่วนช่วยงานในการออกโฉนดที่ดินให้จำเลย โดยทำการสำรวจที่ดิน ปักหลักหมุดเขต จัดทำแผนที่ดินร่างให้นายพรชัย คิสกุล ซึ่งเป็นช่างรังวัด ทำการรังวัดตามแผนที่นี้ ทั้งในชั้นไต่สวนของ

อนุกรรมการได้สวน และชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวน นายสมชัย เตน้อย ยังให้การอ้างถึงพยานนี้ไว้ตามสำเนาบันทีกคำให้การเอกสารหมายเลข ๕๘ แม้พยานนี้จะไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่พยานนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่จำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๒.๒ นายจำเนียร ปานพุ่มชื่น พยานเป็นนายอำเภอบางบ่อในช่วงเกิดเหตุ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานให้นายเกรียงศักดิ์ ตันตตะนัย ปลัดอำเภอบางบ่อในขณะนั้นดูแลการดำเนินการเกี่ยวกับการออกโฉนดที่ดินให้แก่กลุ่มของจำเลยให้เป็นไปโดยชอบด้วยระเบียบและกฎหมาย ไม่เคยพูดว่าให้อำนวยความสะดวกแก่จำเลย นายเกรียงศักดิ์ลงชื่อรับรองแนวเขตที่ดินเพราะตรวจสอบเอกสารแล้วเห็นว่าถูกต้อง ไม่ใช่เป็นเพราะถูกข่มขู่บังคับ

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว ได้ความว่าพยานนี้ในฐานะนายอำเภอ มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเป็นผู้มอบหมายให้นายเกรียงศักดิ์ ตันตตะนัย ปลัดอำเภอ นายณรงค์ ยอดศิริจินดา กำนันตำบลคลองด่าน และนายวงษ์ ชาญสมร ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๑ ตำบลคลองด่าน ไปร่วมระวางแนวเขตที่สาธารณประโยชน์ แต่นายเกรียงศักดิ์ ตันตตะนัย ได้ให้การอ้างถึงพยานนี้แล้ว ตามสำเนาบันทีกคำให้การเอกสารหมายเลข ๑๐๖ ทั้งพยานนี้ยังให้การต่ออนุกรรมการได้สวน ตามสำเนาบันทีกคำให้การเอกสารหมายเลข ๕๗ และเบิกความต่อศาลแล้วเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ พยานนี้จึงไม่ใช่พยานหลักฐานที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวน

๒.๓ นายสมบัติ เลาประเสริฐ พยานเป็นสารวัตรกำนันตำบลคลองด่านในช่วงเกิดเหตุ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานไม่เคยรู้จักจำเลยเป็นการส่วนตัว ทั้งไม่เคยไปขอร้องให้นายเกรียงศักดิ์ ตันตตะนัย และนายณรงค์ ยอดศิริจินดา ลงชื่อรับรองแนวเขต ส่วนที่นายวงษ์ ชาญสมร ลงชื่อรับรองแนวเขตเป็นเพราะตรวจสอบแล้วเห็นว่าถูกต้องตามระเบียบ ไม่ใช่เป็นเพราะพยานพูดขอร้อง

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว ได้ความว่า นายวงษ์ ชาญสมร ได้รับมอบหมายจากนายอำเภอให้ไปร่วมระวางแนวเขต (ตามข้อเท็จจริงในส่วนของพยานลำดับที่ ๒.๒) และได้ให้การต่ออนุกรรมการได้สวนและพนักงานสอบสวนว่าลงชื่อรับรองแนวเขตโดยไม่ได้ไประวางแนวเขต โดยอ้างว่าพยานนี้ซึ่งเป็นคนของจำเลยมาพูดขอร้อง ตามสำเนาบันทีกคำให้การเอกสารหมายเลข ๑๑๐ อันเป็นพยานที่ปรากฏในสำนวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และอ้างส่งต่อศาล แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่พยานนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่จำเลยไม่รู้ถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๒.๔ นายวิระวงศ์ สุวรรณานิช พยานเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี ในช่วงเกิดเหตุ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานอยู่ร่วมด้วยในขณะจำเลย ประชุมที่สำนักงานที่ดิน และยืนยันว่าจำเลยไม่ได้พูดคำหยาบหรือข่มขู่ นายสมชัย แดงน้อย และนายไพศาล กาญจนประพันธ์ ดังที่นายพรชัย ดิสกุล และนายไพศาล กาญจนประพันธ์ ให้การ

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว ให้ความว่า พยานเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดิน จังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี ในช่วงเกิดเหตุและเป็นหนึ่งในผู้ถูกกล่าวหา พยานเคยให้การ ต่ออนุกรรมการไต่สวน และพนักงานสอบสวน ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๐๒ เป็นพยาน ที่ปรากฏในสำนวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และอ้างส่งต่อศาลโดยชอบแล้ว แม้พยานนี้ไม่เคย มาเบิกความต่อศาล แต่พยานนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวน ทั้งจำเลยไม่รู้ถึง ความมีอยู่ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๒.๕ นายบุญเชิด คิดเห็น พยานเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี ในช่วงเกิดเหตุ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานอยู่ร่วมขณะจำเลยประชุม ที่สำนักงานที่ดิน และยืนยันว่าจำเลยไม่ได้พูดคำหยาบหรือข่มขู่ นายสมชัย แดงน้อย และนายไพศาล กาญจนประพันธ์ ดังที่นายพรชัย ดิสกุล และนายไพศาล กาญจนประพันธ์ ให้การ (ทำนองเดียวกับพยาน ลำดับที่ ๒.๔)

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า ในชั้นไต่สวนของอนุกรรมการไต่สวนและ ชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวน นายสมชัย แดงน้อย ได้ให้การอ้างถึงพยานนี้ไว้ ตามสำเนาทันที คำให้การเอกสารหมายเลข จ.๘๘ เป็นพยานที่ปรากฏในสำนวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และอ้างส่งต่อศาล โดยชอบแล้ว แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่พยานนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่จำเลยไม่รู้ถึง ความมีอยู่ ของพยานหลักฐานดังกล่าว

๒.๖ นายวิระ รอดเรือง (เป็นบุคคลเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๒) จำเลยอ้างเป็นพยาน เพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พระเครื่องผงสุพรรณเดิมทองคำที่จำเลยมอบให้นายสมมาตร ดลมิตร นายคมชิต วิชวุฒเดชา และนายพรชัย ดิสกุล เป็นของที่จำเลยนำมาแจกจ่ายแก่บุคคลทั่วไป ไม่ใช่ทรัพย์สินที่ให้เพื่อจูงใจ หรือตอบแทนเจ้าพนักงานในการออกโฉนดที่ดิน พยานเองยังคงเคยได้รับพระเครื่องจากจำเลยด้วย

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า ได้รับความจากการไต่สวนว่าหลังจากออกโฉนดที่ดิน ๓ ฉบับหลัง (โฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘ และ ๑๕๕๖๕) เสร็จแล้ว นายกิติชัย พิมพาภรณ์ ให้นายสมมาตร ดลมิตร นายคมชิต วิชวุฒเดชา และนายพรชัย ดิสกุล นำโฉนดที่ดินไปมอบให้จำเลย

ที่บ้าน และจำเลยมอบพระเครื่องผงสุพรรณเถียมทองคำให้คนละ ๑ องค์ จำเลยต่อสู้ว่าพระเครื่องดังกล่าวมีราคาไม่มาก และจำเลยแจกจ่ายแก่บุคคลทั่วไป ไม่ได้มอบให้เพื่อจูงใจหรือตอบแทนการออกโฉนดที่ดินพิพาท ซึ่งในชั้นไต่สวนของศาล จำเลยได้อ้างตนเองและนายชาย ศรีสงวนสกุล เบิกความถึงเรื่องดังกล่าวและศาลได้นำมาฟังประกอบคำวินิจฉัยแล้ว ตามคำพิพากษาหน้าที่ ๘๑ และ ๘๘ ทั้งข้อเท็จจริงนี้ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ศาลยกขึ้นประกอบคำวินิจฉัยในประเด็นนี้แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงที่จำเลยยกขึ้นอ้างในอุทธรณ์ก็ไม่ใช่พยานหลักฐานที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนคดี ทั้งไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

๒.๗ ท่านเจ้าคุณพิพิธ ธรรมสุนทร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสุทัศน์ จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า พยานมอบพระเครื่องผงสุพรรณให้แก่จำเลยจำนวนหลายร้อยองค์ เป็นพระเครื่องที่ทำเลียนแบบพระผงสุพรรณของแท้ และมีราคาคงคละไม่เกิน ๑๐๐ บาท ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ทรัพย์ที่มอบให้เพื่อจูงใจเจ้าพนักงานในการออกโฉนดที่ดินพิพาท

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนคดีทั้งไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ เช่นเดียวกับพยานลำดับที่ ๒.๖

๒.๘ พลตรี ชินเสน ทองโกมล จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่าพยานเป็นผู้ที่ได้รับพระเครื่องผงสุพรรณจากจำเลยเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่ได้มอบพระเครื่องให้เฉพาะเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดิน (ทำนองเดียวกับพยานลำดับที่ ๒.๖)

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้พยานนี้ไม่เคยมาเบิกความต่อศาล แต่ข้อเท็จจริงนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในสำนวนคดีทั้งไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ เช่นเดียวกับพยานลำดับที่ ๒.๖

๓. พยานหลักฐานในประเด็นว่า การที่จำเลยใช้อำนาจข่มขู่ใจหรือจูงใจเพื่อให้เจ้าพนักงานของสำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองออกโฉนดที่ดินพิพาทให้โดยมิชอบนั้น เป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งอันจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ หรือไม่

๓.๑ พลตำรวจตรี ยงยุทธ สาระสมบัติ (เป็นบุคคลเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๔) จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า จำเลยไม่มีอำนาจให้คุณให้โทษแก่พนักงานเจ้าหน้าที่กรมที่ดินได้

เพราะจำเลยไม่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบกรรมที่ดินโดยตรง การเสนอแต่งตั้งข้าราชการที่นำเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีจะเป็นการพิจารณาแต่งตั้งข้าราชการในระดับ ๑๐ ขึ้นไป และทางปฏิบัติในการร่วมประชุม นั้น รัฐมนตรีช่วยว่าการมีสิทธิเพียงรับทราบมติการแต่งตั้งเท่านั้น การแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด หรือเจ้าหน้าที่กรมที่ดิน เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมที่ดินโดยตรง

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับกันว่าในช่วงเกิดเหตุจำเลย 'ไม่ได้รับมอบหมายให้อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการเกี่ยวข้องกับกรรมที่ดิน แต่ที่ศาลวินิจฉัยว่าเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยเนื่องจากเห็นว่าจำเลยมีอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๓๔ และมีอำนาจในการบริหารราชการแผ่นดิน ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๕ มีสิทธิเข้าร่วมประชุมคณะรัฐมนตรี เพื่อมีข้อเสนอแนะ ให้ความเห็น ตลอดจนมีมติในกิจการงานกรมหรือกระทรวงอื่น รวมทั้งมีสิทธิแสดงความเห็นและมีมติในการแต่งตั้งข้าราชการ ระดับ ๑๐ และ ๑๑ อันเป็นการวินิจฉัยประเด็นข้อนี้โดยอาศัยข้อกฎหมาย ข้ออ้างทางปฏิบัติของจำเลยจึงไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

๓.๒ นายกำธร จันทรแสง (เป็นบุคคลเดียวกับพยานลำดับที่ ๑.๕) จำเลยอ้างเป็นพยานเพื่อเสนอข้อเท็จจริงว่า จำเลยไม่มีอำนาจให้คุณให้โทษพนักงานเจ้าหน้าที่กรมที่ดินได้ เพราะจำเลยไม่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบกรรมที่ดินโดยตรง การเสนอแต่งตั้งข้าราชการที่นำเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีจะเป็นการพิจารณาแต่งตั้งข้าราชการในระดับ ๑๐ ขึ้นไป และทางปฏิบัติในการร่วมประชุม นั้น รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมีสิทธิเพียงรับทราบมติการแต่งตั้งเท่านั้น การแต่งตั้งโยกย้ายเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด หรือเจ้าหน้าที่กรมที่ดิน เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมที่ดินโดยตรง (ทำนองเดียวกับพยานลำดับที่ ๓.๑)

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานนี้ไม่ใช่พยานหลักฐานที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ เช่นเดียวกับพยานลำดับที่ ๓.๑

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีมติว่า อุทธรณ์ของจำเลยทุกข้อไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๘ วรรคสาม ประกอบระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ในกรณีมีพยานหลักฐานใหม่ซึ่งอาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๓ และ ๔

จึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยไว้พิจารณา

นายไพโรจน์ วายุภาพ

นายพงษ์เทพ ศิริพงษ์ดีกานนท์

นายบุญรอด ต้นประเสริฐ

นายวิชา มั่นสกุล

นายศิริชัย สวัสดิ์มงคล